

Žalm 133

Autor přípravy

[Lubomír Kabíček](#)

Ž 133 je vzpomínkou na těžké chvíle v babylonském zajetí, kdy věřící judští byli rozptýleni po celé zemi. „Jaké dobro, jaké blaho (jak je to dobré a utěšené, Kralická, v. 1),“ když se nyní už mohou účastnit aspoň jedenkrát v roce bohoslužeb v jeruzalémském chrámu. Dovedeme si to představit. I my máme přece různé slavnosti, k nimž se scházíme z mnoha sborů a prožíváme radost z toho, že patříme k sobě navzájem. Tak je tomu každou neděli na bohoslužbách. Je to výsada a nikdo nás k tomu nenutí, jen naše srdce, protože to potřebuje, a radost, o kterou se ne-chceme nechat připravit, kdybychom na bohoslužbách chyběli. Ve víře potřebujeme jeden druhého. A to platí i v ekumenickém rozměru. Evangelík potřebuje katolíka (i když to třebas popírá), člena Církve bratrské nebo jiné menší evangelické církve. Také horlivost letničních křesťanů je nám užitečná. A zase naopak katolík, i když si to také neuvě-domuje, potřebuje evangelíka, či pravoslavného. Mám vždycky velikou radost, když při ekumenických shromážděních smíme prožívat jednotu všech křesťanů, kteří se společně sejdou na bohoslužbách..

Význam bratrského a sesterského společenství je v žalmu vyjádřen dvěma obrazy. První se týká svěcení nejvyššího kněze. Při něm byl vzác-ný olej vylit na jeho hlavu. Stékal však i na jeho vous a zasáhl i výstřih jeho roucha (Kralická: podolek roucha). Druhý obraz je rosa s hory Hermon na severu Izraele (2.800 m). V údolí sucha je jediným zdrojem vláhy pro celou zem. Stejně tak Boží požehnání, jeho dobré dary, činí život člověka plodným, bohatým a krásným. Hora Hermon je pokryta stále sněhem, má dost vody, aby zavlažovala i prameny Jordánu, který protéká zaslíbenou zemí.

Ve společenství církve je všem dobře. Požehnání, užitek z Boží blíz-kosti, nemá jen farář, ten, kdo stojí v čele sboru. Stejně tak olej, určený nejvyššímu knězi, stéká z jeho hlavy na ty, kteří nejsou kněžími, na vše-chen Boží lid. I prostí věřící mají z žehnajícího Áronova oleje užitek a prospěch.

Rosa hermonská padá pak i na hory kolem Jeruzaléma i na horu Sijón s Hos-podinovým chrámem. Boží požehnání je pro celou církev a skrze ni pro celý svět. V žalmu 23. čteme, že „Hospodin mou duši obcerstvuje jako dobrý pastýř.“ Náš život může být neustále osvěžován a nemusí „vyho-řet“, když mám pocit, jako bych se vydal ze všech svých sil a ne-mohu už

dál. Mohu se osvěžit a občerstvit u Hospodina, abych mohl jít dál.

Děkujeme ti za to, Pane, že máme sbor, že smíme žít v církvi. Sami bychom víru v tebe brzy ztratili. Dáváš nám v církvi okoušet počátek své dobré vlády, když se snažíme naplnit své životy láskou, kterou nám přinesl tvůj Syn Ježíš Kristus. Máme být výkladní skříní, modelem nového života, který umožňuješ. Dej, abychom stáli o bratrské a sesterské obecenství, které by bylo otevřené pro všechny lidi. Dej, aby novým lidem bylo mezi námi dobře. Amen.

Liturgické období

[Poutní písně](#)

edice

23

[stáhnout PDF](#)